

Da Lone Frank mistede sin kæreste til kræft, oplevede hun bagsiden af kærlighed. Denne smerte har inspireret hende til at skrive bogen "Størst af alt - Om kærlighedens natur". Inspireret af den norske forfatter Stig Sæterbakkens citat "Skrive gør man, når man ikke elsker", begyndte hun at skrive denne bog, da hun ikke følte sig i stand til at elske, men ønskede at blive bedre til det.

I hendes søgen efter at finde kærlighedens natur taler hun med psykolog Asger Neumann, der interesserer sig professionelt for kærlighed. Hun har ham til trods for, at hun "nærer en vis mistillid til professionen", da "i modsætning til den neurovidenskab, som [hun] selv er formet af, er mange dele af psykologien præget af teordannelse og antagelser uden empirisk grundlag". Sammen med Asger Neumann undersøger Frank, hvordan hendes opvækst har haft indflydelse på hendes tilgang til kærlighed. Det bærende narrativ i bogen er nemlig Lone Franks hudløst ærlige fortælling om hendes eget liv - lige fra relationen til hendes forældre, de mænd, som hun har elsket igennem livet og til sorgen over tabet af hendes kæreste.

Udover hendes personlige fortælling er bogen spækket med beskrivelser af teori og forskning af relationer, forelskelse og kærlighed. Rent teoretisk breder bogen sig vidt. Alt fra de mere velkendte biologiske perspektiver og tilknytningsteoriene til nyere forskning, der bl.a. sætter fokus på online dating, og hvordan apps som tinder har en mere positiv effekt på dating-livet end dets rygte har det. Hun formår at få belyst kærlighedens natur fra et bio-psyko-socialt perspektiv, men kommer ikke med noget endegyldigt svar på, hvad kærlighed er.

Bogen er næste 300 sider lang og er delt ind i flere små sektioner - ikke kapitler med overskrifter. Disse fungerer som skift, hvor der skiftes mellem hendes personlige fortælling og det teoretiske perspektiv. Skiftene fungerer godt i bogen og gør flowet i bogen mere dynamisk. Sproget er godt og nemt forståeligt. De mere teoretiske dele af bogen er præget af en videnskabelig tyngde, og i de mere personlige dele af bogen mærker man hendes sårbarhed, selvom det ikke er det, hun vil vise mest af.

Det store spørgsmål er, om kærlighed skal indfanges ved hjælp af videnskab, og hvorvidt kun ting med et empirisk grundlag er ægte og sande.

Derudover ligger der en udfordring, ift. at definere hvad kærlighed er, hvilket mennesket nok aldrig kommer til at være helt enige om. Men samtidig er det en af pointerne i bogen, at kærlighed aldrig kan være objektiv, og dernæst at vi ser og forstår, at den er dybt forankret i vores biologi, vores opvækst og vores kultur. Lone Frank bruger her hendes egen fortælling på en smuk måde til at skildre dette.

Jeg vil anbefale denne bog til alle, der har interesse for kærlighed, forelskelse og relationer. Bogen giver et nuanceret billede af kærlighedens natur, og hvordan den kærlighed, vi kender og forstår, er dybt forankret i vores biologi, vores opvækst og vores kultur.

Anmeldt af Anette Thisgaard Olesen, psykolog